

По-харно да не спомняме ония грозни времена на робството. Попѣй ни по-добре: „Ой Коледо!“ както правѣше баба тая вечеръ... каза Георги.

— Защо? — отзова се строго и обидно майката. — Нека да ги помните, да знаете какво се е теглило и треперало! Сегашното време какво е? На сънки долъ — печенъ волъ. Рай, споредъ тогава. Па оценяватъ ли? Не! Всичко забравиха днешнитѣ хора: и какво е било и кой го измѣни... Сега ни човѣщина, ни милостъ... Ще се изразкжсатъ единъ други, отъ умраза живота си не могатъ да видятъ! Послободнѣли и побѣснѣли...

Гостътъ

Не се знае какъ щѣше да завърши баба Цвѣта, ако единъ файтонъ не бѣ изгърмѣлъ на улицата и спрѣлъ предъ портата.

Боримиръ! извика майката.

На коридора изтропотиха мжжки стѣпки и веднага на вратата се показа бластящъ артилерийски офицеръ, съ усмивка на устата и съ ржка подъ козирекъ.

— Добъръ вечеръ! извика той весело и бързо цалува ржка на майката, а на останалитѣ я стисна.

— Какво се забави?—викаше възхитената баба Цвѣта, като изглеждаше въ захласъ подпоручика.

— Извини, мамо, пропуснахъ пжтнишкия влакъ, та тръгнахъ по-после съ бързия..., каза той, като сваляше сабята си и се готвѣше да седне на праздната трапеза. — Какво ме изглеждашъ така, мамо?

— Хубавелекъ си тѣй, радвамъ ти се.